

[Udenrigsministeren.]

Også dette vil vi søge at finde en fornuftig ordning på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Lis Grøes: Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning *vedtoges* dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående Danmarks undertegnelse af den i Genève den 8. februar 1965 udfærdigede protokol om udvidelse af den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel med IV. del om udenrigshandel og udvikling.

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XV) findes i tillæg A. sp. 1297, fremsættelsen i tidenden sp. 2733).

Sagen sattes til forhandling.

Jørgen Peder Hansen: Jeg takker på mit partis vegne den højtærede udenrigsminister, fordi det foreliggende forslag til folketingsbeslutning om udvidelse af GATT-overenskomsten så hurtigt har fundet vej til Folketingets bord. Protokollen blev jo, som det er bekendt, underskrevet den 8. februar, og 2 dage senere, den 10. februar, havde vi forslaget fremsat i Folketinget.

Folketinget har i øvrigt flere gange haft mulighed for at drøfte de forskellige former for bistand til udviklingslandene. Senest havde vi således lejlighed til at se på loven om teknisk bistand til udviklings-

landene — det var i begyndelsen af denne måned. Der blev dengang fra forskellig side udtrykt ønske om at nå frem til en samlet drøftelse af alle former for bistand til udviklingslandene. Det er min tro, at det ville være gavnligt med en sådan diskussion, men den skal nok falde på et lidt senere tidspunkt.

Vi befinder os i det såkaldte udviklings-tiår, og det skulle som bekendt bringe de enkelte industrilandes bidrag til udviklingslandene op på ca. 1 pct. af deres bruttonationalprodukt. Kun nogle få lande har virkelig sat ind på at leve op til dette mål på 1 pct. For vort eget vedkommende andrager bistanden vel ikke meget mere end en enkelt promille, men det må vi hellere lade ligge i dag.

For at man kan få et indtryk af Danmarks stilling, er det vel ikke helt urimeligt at anføre, at vi i større udstrækning end de fleste andre lande har forsøgt at leve op til sentensen „trade, not aid“. På toldområdet må vi karakteriseres som et udpræget lavtarifland, vi har forholdsvis lave toldmure, importrestriktioner har vi ikke mange af i dag, liberaliseringen er skredet hastigt frem hos os, således at det i dag kun drejer sig om nogle enkelte procent af industrivarerne, der endnu er under regulering.

For mit eget vedkommende er jeg helt overbevist om, at den mest værdifulde hjælp til udviklingslandene på lidt længere sigt er den imødekommenhed, som industrilandene er villige til at udvise over for disse lande på handelens område. Udviklingslandene er meget ofte lande, der er rige på råvarer, som de igennem mange år har sendt ud på verdensmarkedet, hvor der har været en tilfredsstillende efterspørgsel i tiden op til vel omkring 1950. Fra omkring dette tidspunkt har priserne været stærkt stigende — man regner med ca. 26 pct. i de forløbne 15 år.

Det har været en katastrofal udvikling for disse lande, og man har regnet ud, at tabet herved andrager omkring 90 milliarder kr. i mindre valutaindkomst, men også —